

Natuurreservaten

Zuiderkempen

Jaargang 4
driemaandelijks tijdschrift
oktober 1998 Nr. 4

Uit de reservaten.

Roost en Craeywinckel

Op 19 augustus is "Bos en Groen" in de Roost begonnen met het rooien van de canadapopulieren. De beemden en de wegen lagen er vrij droog bij zelfs in het moeras kon gewerkt worden. Maar het duurde slechts twee dagen en de periode van droogte was voorbij. Een twintigtal stammen kon op de grote wei gesleurd worden en dan werden de werken voorlopig stilgelegd. Het was te nat en te modderig geworden. De paden in de Roost zullen een tijd onbruikbaar zijn.

De terreinploeg van NR voelt zich kennelijk wel goed thuis in deze moerassige omgeving. Zij hebben de oude turfput aan de oostkant in de Roost helemaal vrijgemaakt van drijvende wilgen. Er is knap werk geleverd. En het ziet er niet alleen voor ons aantrekkelijk uit. De alpenwatersalamander, die nu onder wat mos of hout verborgen zit, zal in maart zijn donkergekleurde rugkam rechtop zetten en trots in deze poel rondzwemmen. De amfibieën zijn voor hun voortplanting afhankelijk van dit ondiepe water. Nu het water open is en daardoor in het voorjaar snel door de zon zal opwarmen, kunnen allerlei dieren en planten hiervan genieten. Bovendien zijn er in de omgeving plaatsen genoeg om te overwinteren. Elzenstronken, een dikke laag strooisel en dood hout, het kan allemaal dienen als rustplaats tijdens de winter. Onlangs ontdekten we een vijftiental alpenwatersalamanders onder een hoop hakhout. Deze soort doet het hier blijkbaar vrij goed. Hij is ook niet zo kieskeurig; en plant zich zelfs voort in koude plassen, slootjes of wagensporen, als er maar zuiver water is. Nog meer water, zout water. Door de zware regenval van half september is ook de Grote Laak buiten haar oevers getreden. Het vuile water stroomde op verschillende plaatsen in de Roost. Hopelijk valt de schade nog mee. Door de grote verdunning en ook omdat de Roost al verzadigd was met regenwater, zal de aanvoer van zout en giftig slib waarschijnlijk niet zo groot zijn. Toch blijft het voor een reservaat dat het moet hebben van zuiver water geen goede zaak. Zout slib hoort niet in de Laak en ook niet in de Roost.

Het Goor

Ja, hoe gaat het eigenlijk met het Goor, horen wij U hardop denken. Wel euh... goed. Denken wij. Maar het zou ook slecht kunnen gaan. Of misschien wel middelmatig. Het punt is namelijk dat het Goor nog altijd totaal onder water staat, zodat ook wij er geen idee van hebben wat nu eigenlijk de gevolgen van de overstroming van de maand september zouden kunnen zijn. De kans is natuurlijk heel reëel dat de grondwerken die door de terreinploeg uitgevoerd zijn nu door al dat watergeweld tenietgedaan zijn. We hadden namelijk op de centrale weg een aantal putten laten opvullen met zavel om de bereikbaarheid met een aanhangwagen te vergroten. Dit was nog maar pas gebeurd, zodat er nog geen vastzetting door ingroeïende zoden gekomen was en zo is al dat los zand nu misschien onder water weggestroomd. Ook verwachten wij natuurlijk dat het visbestand in het reservaat flink aangevuld is vanuit de omliggende visvijvers: Het water heeft namelijk echt zo hoog gestaan dat er verbinding geweest is met omliggende visvijvers. Om de graad van overstroming te illustreren: in de Dieperstraat - dat is de "grote" weg tussen Herselt en Westmeerbeek hebben verschillende inwoners een mooie maaltijd smakelijke karper gewoon op de rijweg bij mekaar geschept.

Verwonderlijk in heel deze overstromingsproblematiek is wel dat men blijkbaar verwonderd is dat het Goor onder water kan komen te staan. Vermits het Goor een moeras is, lijkt dat ons eerder de normaalste zaak van de wereld. Zouden wij nu misschien mogen concluderen dat het Goor inderdaad ongeschikt is voor verblijfsrecreatie, en dus zeker voor permanente bewoning?

Kortom, de beheerswerken van september hebben we moeten afblazen, en ook die van oktober (zaterdag 17 oktober) riskeren om in het water te vallen (woeha... heeft U hem?)

Langdonken.

't Heeft veel geregend de laatste tijd. Ook gemerkt? De overstromingen brachten veel miserie mee voor heel wat mensen. Enkelen waren de wanhoop nabij.

Veel natuurgebieden in ons Vlaamse land liggen in valleigebieden. Ongetwijfeld zijn massa's dieren verdrinken, en toch... Niet eens zo heel lang geleden overstroomden de beemden jaarlijks, het broek liep onder omdat de rivier buiten zijn oevers trad. En dat mocht, dat vond niemand erg. De snoeken maakten van de gelegenheid gebruik om de kleine waterloopjes op te zwemmen en te paaien. De mens van toen, wiens huis nooit gebouwd werd in een vallei met overstromingsgevaar, liet, noodgedwongen, de rivier haar eigen loop. Meer nog, de rivier zette een laagje vruchtbaar slib af in de hooilanden, het volgend jaar zou de opbrengst wellicht iets hoger zijn. Ook de Kalsterloop (het riviertje dat de zuidgrens van het reservaat vormt) liep over. Je kon het reservaat niet meer in zonder boot. Na het terugtrekken van het water lag de Langdonken bezaaid met ontelbaar veel dode... regenwormen. Zelfs voor hen was het een beetje van het goede te veel. Voor hen kon geen hulp meer baten. Alle regenwormeneters (o.a. houtsnip, watersnip) daar naartoe natuurlijk. Ze vonden er een rijk gedekte tafel. Om het verhaal kort te maken: de natuur heeft nooit iets anders gekend, overstromingen zijn een heel normaal gebeuren. 'De mens' vond het nodig aan die natuurlijke gegevens zeer zwaar te sleutelen: rivieren recht trekken, zwaar indijken, draineren van gronden, bouwen in gebieden die van nature grote kans op overstromingen hebben,... De gebieden die van nature overstroomden, blijven nu droog, met onvoorziene en zeer erge gevolgen voor andere plaatsen, want die massa's water moeten natuurlijk ergens naartoe. Bovendien verliezen de belangrijke waterrijke gebieden hun hoge natuurwaarde. Vanmorgen gehoord op de radio: 'de dijken van de Demer in Langdorp zullen verhoogd worden'. Een ezel stoot zich geen tweemaal een dezelfde steen, maar ja, mensen zijn nu eenmaal geen ezels.

Netevallei - Schaapwees

Wij zijn weer een nieuw beheerswerkjaar begonnen. Met de werkgroep werd eind augustus samengekomen om het werk van vorig jaar te evalueren en om een nieuwe werk_ en wandelkalender op te maken. Opnieuw zal er veel gemaaid worden en zullen enkele percelen ontdaan worden van oprukkende wilgen. Ondertussen staan er terug schapen in het Schaapwees en over onze kennismaking met galloway runderen kunt u elders in het tijdschrift lezen.

Ook andere instanties zijn bezig werken uit te voeren in de Netevallei. Zo startte de dienst der Zeeschelde, op vraag van het gemeentebestuur van Westerlo, onder het voorwendsel "om de natuur te beschermen" ophogingwerken aan de Netedijk langsheen de Kwarekken en de Rothoek. Duizenden tonnen steenafval werden op de dijk uitgespreid.

De werken werden gestart op 19 september een week na de hevige regenval van 13 op 14 september en nadat het waterpeil van de Nete reeds aan het dalen was. De kwaliteit van het Netewater is de laatste jaren flink verbeterd en door de massa regenwater nog eens extra verdund. Zou het niet raadzamer geweest zijn het Netewater op enkele plaatsen over de dijken te laten stromen en tijdelijk te stockeren in de aangrenzende natuurgebieden. Zo zou de druk van het water verminderd worden en zouden stroomafwaarts gelegen dorpen minder wateroverlast gekregen hebben. Na enkele dagen kan dan het overstroomde gebied, via zijrivieren, het water terug naar de Grote Nete afvoeren. Op deze manier zou de Netedijk, waar elk jaar duizenden wandelaars komen genieten van de natuur, niet verknoeid hoeven te worden en konden de vele miljoenen die de werken zullen kosten eventueel gebruikt worden "om echt de natuur te beschermen".

Het gemeentebestuur krijgt van ons een brief waarin we vragen van enige terughoudendheid aan de dag te leggen bij werken in natuurgebieden. We zullen hen eveneens wijzen op de bepalingen van het decreet op Natuurbehoud welke deze werken verbiedt. De voorbeeldfunctie welke we, van het gemeentebestuur verwachten heeft hier een flinke deuk gekregen.

De Steenkensbeek

De vallei van de Steenkensbeek heeft heel wat water gestockeerd, maar ook hier is dit een vrij normale zaak.

Winterbeddingen dienen nu eenmaal als natuurlijk wachtbekken bij hoge waterstanden. Dit komt eerder voor in de winter dan in september, de maand met de laagste grondwaterstand, maar ja dat is een detail. Voor de rest bereiden wij ons hier voor op de grote canadakapping die in de winter op het programma staat.

Bouwaanvraag

De schuur op de rand van de Langdonken is van stal en schuur langzaam een materiaal_ en herstelwerkplaats geworden. De terreinploeg, ondertussen zijn ze al met 7 man, komt er 's morgens samen en doen er binnenwerk bij slecht weer. Om te voldoen aan de elementaire nonnen van hygiëne en comfort willen we aanpassingswerken uitvoeren, we lieten een architect de nodige plannen maken en dienden een bouwaanvraag in.

Aan de buitenzijde van het gebouw wijzigt er niets. In het gebouw wordt de helft van de kleine stal omgebouwd tot een eet_ en vergaderzaal (12 man), een W.C. en een douche. Het overige deel blijft een opslag_ en herstelwerkplaats voor het beheersmateriaal. Op de schelft blijft natuurlijk ons hooi gestockeerd. De uitvoering van de werken voorzien we in 1999.

Appelsap

De oogst van de Haspengouwse hoogstamboomgaarden was dit jaar weer overvloedig. Onze vaste leverancier, een Zeppers gepensioneerd keuterboerke kon maar liefst 5.000 kilo onbespoten appels leveren. Dit levert ons 3.500 literflessen smakelijk en gezond appelsap. De prijs blijft behouden op 550fr. per bak van 12 liter. Grote hoeveelheden leveren we aan huis. Alle inlichtingen en afhalen van het appelsap bij:

Lon Lommaert 014. 54 17 38

Prijsvraag.

En de winnares heet: Heylen Jenny uit de Boekdonkstraat 35 in Tessenderlo. Zij wist dat *Cirsium dissectum* in het Nederlands Spaanse Ruiter heet. Zij wist ons te vertellen dat de bloem paars van kleur is en groeit in de Langdonken te Herselt. Het is onschuldige hand van de conservator Benny Van Dyck (ook goed geantwoord) die Jenny uit de trommel met de juiste antwoorders haalde. Zij krijgt van ons een heuse, echte, ets (gemaakt bij de eerste aankoop in de Langdonken) van de Langdonken. Proficiat Jenny!

Ook zij mag volgende keer weer meedoen. Stuur onderstaand briefje juist ingevuld naar Benny Van Dyck, Weybroekweg 12, 3201 Langdorp.

Hier komen de nieuwe vragen.

1. Dit jaar werd in een van onze reservaten in de regio runderen gebruikt in het graasbeheer. Welke soort rund werd gebruikt?

- ☐ Galloway
- ☐ Aberdeen
- ☐ Lünousin

2. In welk reservaat werden die runderen gebruikt?

- ☐ De Roost in Laakdal
- ☐ Het Goor in Westmeerbeek
- ☐ Schaapwees in Westerlo

3. Dit reservaat ligt in de vallei van de Grote Nete. In welke rivier mondt de Nete uit?

- ☐ De Demer
- ☐ De Rupel
- ☐ De Dender

4. Wie is conservator van dit reservaat?

- O Manu Vlaeyens
- O Guido Ceulemans
- O Walter Michiels

Uit de milieuraden

Laakdal

Zwerfvuil langs wegen en pleinen, het blijft ook in Laakdal een probleem. Door het plaatsen van blikvangers wil men hieraan verhelpen. De naam 'blikvanger' is alvast goed gekozen. Het is een tuig dat lijkt op een grote basketbalkorf of beter een basketbalnet waar men de lege blikjes kan ingooien. Zo wil men vooral de aandacht trekken van de jeugd voor dit afvalprobleem. Want men denkt dat zij grotendeels de oorzaak zijn van deze vorm van 'blikshade'.

De milieuraad was wel voor het plan te vinden, maar is van mening dat men het probleem pas te gronde kan oplossen door de opvoeding en vooral door het voorbeeld dat de ouders geven. Of moet men voor de volwassenen, matrassenvangers, autobandenvangers en heel-der-vuilzakkenvangers gaan plaatsen?

Illegale bouwsels in een natuurgebied. De gemeentelijke overheid laat het probleem nog altijd verder woekeren. Naar aanleiding van twee voorbeelden in de Roost stelden we in de milieuraad de vraag of men hier het uitdovingsbeleid niet had moeten toepassen.

Een perceel met caravan en gelegen in Natuurgebied, werd onlangs verkocht. De nieuwe eigenaar zet er een reusachtige nieuwe stacaravan op. Kon men dit niet voorkomen? Een ander perceel met weekendhuisje in natuurgebied staat te koop. Men kan er blijkbaar niets aan doen om te voorkomen dat de volgende eigenaar al dan niet onwetend in de val zal lopen. We weten ondertussen wel dat achteraf afbreken toch zo moeilijk, kostelijk en pijnlijk is.

Hoeveel krokodillentranen of echte drama's moeten er nog volgen voor de gemeentebesturen hier een duidelijkheid beleid voeren?

Herselt

Bij de eerste vergadering na het verlof was de agenda van de Herseltse milieuraad weer goed gevuld en de opkomst groot. Het moet zoiets zijn als met veel moed aan een nieuw schooljaar beginnen. Laat ons hopen en er vooral ook aan werken dat de adviezen van de milieuraad gevolgd worden. Een goed begin is het alleszins dat het schepencollege het advies van de vorige vergadering over een flagrante bouwovertreiding op de Molenvloed gevolgd heeft en P.V. liet opstellen. Een ander advies over het beplanten van de strook tussen de rijweg en het fietspad langs de Diestse baan kreeg ook een gunstig gevolg. Er werd opdracht gegeven aan een ontwerper om een beplantingsplan op te stellen.

In de vergadering van september werd nogmaals de rol van milieuraad bij de opmaak van het gemeentelijk structuurplan besproken. Ook de recente wateroverlast kreeg aandacht, het college werd herinnerd aan vroegere adviezen over het aanleggen van wachtbekkens bij riooloverstorten, het niet inbuizen van grachten en gescheiden riolering.

Hulshout

Wij hebben ontdekt dat er op een of ander manier clusters van Milieuraden ontstaan zijn. Een van die clusters is die van de gemeenten Herselt, Laakdal en Westerlo. Wij gaan natuurlijk ook Hulshout laten aansluiten (actiepunt voor de voorzitters). Voor de rest blijft het moeilijk om activiteiten uit de grond te stampen: telkens weer zijn er argumenten om toch maar niets te doen. Zo is de haagplantactie al 2 jaar uitgesteld omdat wij telkens toch maar besloten om op het op handen zijnde initiatief van Godot (pardon, het IOK) zaten te wachten. Het is blijkbaar belangrijk om dat soort flessenhalzen tijdig te onderkennen en er dan ook assertief mee om te springen. Goed, voor de haagplantactie gaan we dus niet op het IOK blijven wachten, en hebben zelf het initiatief genomen om via het gemeenteblad geïnteresseerden te werven.

Galloways in de Netevallei

Nadat wij vorig jaar een begrazingsproject met schapen hadden opgestart in het Schaapwees was het dit jaar de beurt aan de grotere grazers om hun intrede te doen in de Netevallei.

Natuurreservaten vzw beschikt hiervoor over een 200 tal Galloway runderen die als interim grazers kunnen ingezet worden in de verschillende natuurgebieden.

Deze kleine, langharige en hoornloze Schotse Hooglandrunderen behoren tot de primitieve runderrassen en kunnen zomer en winter buiten doorbrengen. Zij hebben een zeer goedaardig karakter en behoeven weinig menselijke verzorging. Ook wat betreft voedsel zijn deze dieren weinig kieskeurig. Zij begrazen ook de nattere terreingedeelten en halen hun neus niet op voor planten die door andere grazers gemeden worden zoals liesgras, pitrus en rietgras.

Dus ideale medewerkers voor ons hooilandbeheer.

Via Susan van Interlabor werden enkele dieren besteld en eind augustus boden Molly en Odille, twee vaarzen, zich aan om een verruigd weiland van meer dan 1 ha groot, gelegen langs de Grote Nete tegenover het kasteel van De Merode, onder tanden te nemen.

Het weiland werd reeds jaren niet meer gemaaid of begraasd, aan Molly en Odille werd gevraagd de ruigtekruiden weg te grazen zodat opnieuw pinksterbloem, koekoeksbloem en dotterbloem hun plaatsje kunnen krijgen in dit nat weiland.

Het leek een onbegonnen werk maar na veertien dagen zagen wij hier en daar reeds open plekken in de ruigte verschijnen en zag het er naar uit dat Molly en Odille tegen eind november hun graaswerk zouden kunnen beëindigen. Maar de natuur besliste er anders over. In de nacht van 13 op 14 september draaide men de hemelsluizen open en kwamen Molly en Odille tot aan hun knieën in het water te staan. Nu zijn deze dieren wel winterhard maar nog niet waterhard en daarom werd er vlug besloten hen over te brengen naar drogere oorden.

Volgend jaar gaan wij Molly en Odille zeker terug laten komen en kunnen de vele wandelaars op de Netedijken (of wat er nog van overblijft na de werken) opnieuw kennis maken met deze helpers in natuurbeheer.

Paddestoelenwandeling

Op Zondag 25 oktober is er een paddestoelwandeling in het Schaapwees. Louis Verellen zal ons nogmaals rondleiden in de mysterieuze wereld van de zwammen.

Samenkomst om 14.00 uur aan de Netebrug Snekens. (weg Zoerle Parwijs - Herselt)

Reinaert

Na een anoniem telefoontje troffen Ludo en Herman op 5 oktober een vos aan met een klem rond één van zijn poten. Het was duidelijk dat het dier erg leed. De vos had zich verscholen in een oud berghok nabij de parking van het natuurreservaat De Roost. Het Natuurhulpcentrum van Opglabbeek werd opgeroepen. Zij stuurden onmiddellijk een ploeg ter plaatse.

Het dier zat bang weggedoken tussen enkele balen hooi. De vos werd door een NHC-medewerker stevig achter de kop gegrepen, de veerklem werd voorzichtig verwijderd. Bij inspectie bleek de poot haast volledig afgerukt, herstel was niet meer mogelijk.

Waarom toch?

Het bezit en het gebruik van veerklemmen is verboden. Ze zijn immers weinig selectief en zorgen bovendien voor onnoemlijk veel dierenleed. Door de plaatselijke boswachter werd PV opgesteld. Wij zullen de omgeving nauwlettend in het oog houden. De klemmenzetters zijn gewaarschuwd.

Heidewandeling Gerhagen

Einde augustus staat altijd borg voor de kleurenpracht van de heide. In onze Laakdalse reservaten vinden wij dit biotoop niet, het zijn immers natte beekvalleien. Heide daarentegen is synoniem met voedselarme zandgronden zoals wij die in de Kempen aantreffen. Voor onze wandeling van 30 augustus gingen we op verplaatsing naar Tessenderlo, waar in Gerhagen nog relictten van de vroegere heidevlakten zijn. Met twaalfen vertrokken wij aan het bosmuseum, gelegen aan de rand van een 900 ha groot natuur- en wandelgebied. In dit museum, dat iedere zondag gratis toegankelijk is tussen 14 en 17 uur, loopt er een permanente tentoonstelling "van ei tot ei".

Aan de rand van een dennenbos staan er enkele inlandse bomen en struiken: zomereik, lijsterbes, vlier, krentenboompje en het hier algemeen voorkomende sporkehout. De bessen van het sporkehout komen gelijktijdig in groene, rode (halfrijpe) en donkerpaarse (rijpe) kleuren voor. In vroeger tijden werden de bessen samen met delen van de gedroogde bast verwerkt tot een laxeermiddel. Sporkehout wordt daarom ook vuilboom genoemd.

Aan de voet van de Houterenberg zien wij reeds de paarse gloed van de bloeiende struikheide. Dit dwergstruikje is volledig aangepast aan de droge zandbodem. De smalle, kleine blaadjes liggen dakpansgewijs, dit om verdamping zoveel mogelijk te beperken. Tussen de struikheide heeft zich een goed ontwikkelde moslaag gevormd met onder andere bekermossen die op de top rode sporenkapsels dragen.

Hier vinden wij ook onder overhangende struikheideplanten trechtervormige kuiltjes in het zand. Het zijn de woonplaatsen van de larven van de mierenleeuw. Het volwassen insect, dat lijkt op een libel, leeft slechts enkele weken, enkel de tijd die nodig is om voor nageslacht te zorgen. De larve overwintert meestal tweemaal voor ze zich verpopt.

Uit een van de kuiltjes graven wij een larve op. Aan het korte, dikke lijf zit een zware kop. Hiermee graaft het dier het kuiltje waarna het er achterwaarts inkruipt. Zo ontstaat een trechtervormige val waarin de prooi - meestal een mier - terechtkomt. Indien nodig kan de larve van de mierenleeuw zandkorrels omhoog schieten om elke mogelijkheid tot ontsnapping tegen te gaan. Iedereen is van mening dat dit een vernuftige methode is om op je luie kont je kost te verdienen. We stappen verder naar het Jagershuis, deze oude Kempische hoeve werd omgebouwd tot een jeugdkampeerplaats.

Bij Pinnekesweier komen wij in een ander heidegebied, dat zich niet alleen uitstrekt op droge grond, maar overgaat via natte heide naar een ven. Bij het wandelen dwars door het gebied, lopen enkele levendbarende hagedissen voor onze voeten. Naast struikheide bloeit hier dopheide, een soort die voorkomt op vochtigere grond. Op een perceel van enkele vierkante meters dat een tweetal jaren geleden werd geplagd, vinden wij moeraswolfsklauw, witte snavelbies, kleine en ronde zonnedauw. De blaadjes van de zonnedauw worden door de groep met de loop bekeken. Zo kunnen wij duidelijk de rode haren met glinsterende, slijmerige druppeltjes zien op de bladrand. Hiermee worden insecten - veelal muggen - aangetrokken die het aanzien als wateroppervlak om eieren af te zetten. Wanneer zij eenmaal zijn neergestreken, blijven zij aan de plant kleven. De bladrand en de haren buigen zich over het insect en sluiten het in. De haarpunten scheiden spijsverteringssappen uit die de zachte delen van het insect oplossen. Wij hebben hier dus te maken met een vleesetend plantje.

Bij het zien van al dit fraais vertelde Johnny Ceunen, de gids van dienst, dat dit zonder beheer niet mogelijk is. Het heidebiotoop is een halfnatuurlijk landschap dat voortdurend beheer vraagt. Plaggen, het voorkomen van voedselaanrijking en bebossing is nodig.

Eeuwen lang gebeurde dit door de Kempense boer die het om economische redenen beheerde. De heide werd door hem geplagd en in lagen opgestapeld in de stal waar een groot gedeelte van het jaar ook de schapen op liepen. Samen met hun mest diende dit voor verrijking van de akkers. Heide werd tevens gebruikt als dakbedekking en voor het binden van bezems. Op die manier werden de heidegronden alsmat schraler. De opkomst van de kunstmest maakte dit harde laber overbodig. Men kon nu zelfs de schrale gronden benutten voor de landbouw. Anderzijds werden grote percelen bebost met dennen ten behoeve van de mijnbouw. Op korte tijd is dan ook de "purperen hei" op grote schaal verdwenen en ligt haar lot thans in handen van vooral vrijwillige natuurbeheerders.

Franse Ardennen

Ieder jaar gedurende het Pinksterweekend organiseert de groep uit Laakdal een natuurweekend. Alle Natuurreservatenleden en hun familie uit de Zuiderkempen zijn hier welkom.

Volgend jaar van 13 tot 16 mei gaat de reis naar de Franse Ardennen

Inlichtingen en inschrijven voor 15 november bij Fons Van Doninck 014.59 08 53

Wreed succes

In een vorig nummer kon je een oproep lezen over een onderzoek naar de verspreiding van marterachtigen in Vlaanderen.

De dode marterachtigen worden verzameld door Herman Berghmans, hij vriest ze in. Het Instituut voor bosbouw en wildbeheer haalt ze geregeld op en onderzoekt ze.

De eerste resultaten in de Zuiderkempen zijn onthutsend. In de tweede helft van maart werden 4 bunzings ingezameld, het waren allen volwassen mannetjes, waarschijnlijk op vrijersvoeten. In de maanden april, mei en juni werd geen enkel slachtoffer binnengebracht. Vanaf juli ging het aan de lopende band. Tot begin oktober werden 40 bunzings en 2 wezels ingevroren, allen verkeersslachtoffers. Nu waren het vooral jongen, die waarschijnlijk op zoek waren naar een nieuw leefgebied en dit helaas niet gevonden hebben.

Het is nu al duidelijk hoe belangrijk het is van grote eenheden natuur en natuurverbindingsgebieden te creëren om de marterachtigen in Vlaanderen een kans te geven om te overleven.

Voor aflevering van alle kadavers van marterachtigen en meldingen van waarneming slechts een adres: Herman Berghmans 014. 84 16 04